

«Θεού γεώργιον»

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Μέσα στο φως του έαρος και της Αναστάσεως «ανέτειλε» και η «φωτοφόρος» ημέρα της εορτής του Αγίου Γεωργίου του Μεγαλομάρτυρος. Πράγματι, η εορτή του Αγίου συμβαδίζει πάντοτε με την Ανάσταση· για την ακρίβεια οι δύο εορτές «συνεκλάμπουν». Γι' αυτό ο υμνογράφος στο όμορφο τροπάριο του Καθίσματος του Όρθρου μας καλεί «άπαντες λαμπροφορούντες φαιδρώς εορτάσωμεν».

Όλοι επομένως οι φιλέορτοι χριστιανοί συμμετέχομε στην χαρά ενός από τους πλέον αγαπημένους Αγίους της Εκκλησίας μας. Αλλά γιατί ο Άγιος τυχαίνει να είναι ιδιαίτερα λαοφιλής; Διότι ομολογουμένως συνδύαζε στο πρόσωπό του όλες τις αρετές του βίου, την νεότητα και την σταθερότητα, την αξιωσύνη και την παλληκαριά, την φιλοπτωχεία και την αλληλεγγύη, την εντιμότητα και την καρτερία, την αυταπάρνηση και το αδούλωτο φρόνημα.

Από που όμως άντλησε αυτά τα χαρακτηριστικά ο νεαρός Γεώργιος; Που βρήκε την δύναμη να στηριχθή στους δύσκολους αυτούς καιρούς που διωκόταν ανηλεώς η πίστη; Διότι μην βιαστή βεβαίως να πη κανείς ότι η δική μας εποχή είναι ασφαλώς δυσκολώτερη από εκείνη του Αγίου, ούτε ότι η εποχή μας γεννάει μάρτυρες, ενώ η εποχή του Αγίου ήταν πνευματικά άνυδρη.

Ο Γεώργιος, γόνος της αγιοτόκου Καππαδοκίας, ανατράφηκε σε μια ευσεβή

οικογένεια. Ο πατέρας του, Γερόντιος, αναδείχθηκε μάρτυρας και η μητέρα του, Πολυχρονία, τον γαλούχησε με στέρεα ιδανικά και αξίες. Τον έπαιρνε μάλιστα μαζί της από παιδί και προσεύχονταν στο μνήμα του πατρός του. Έτσι ο Άγιος, αν και πλούσιος, εν τούτοις δεν ήταν «μοσχαναθρεμμένος». Γνώριζε τις δυσκολίες στην οικογένειά του και συμπαραστεκόταν στην χήρα μητέρα του, που για να μεγαλώσει επιμελώς τον υιό της δεν δημιούργησε νέα οικογένεια, παρά το νεαρό της ηλικίας της (ήταν μόλις 20 χρόνων!).

Αυτά ήταν τα βιώματα του μικρού Γεωργίου, ο οποίος αξιοποιώντας τα φυσικά του χαρίσματα ανήλθε γρήγορα στα ανώτατα αξιώματα. Έγινε αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού και συμμετείχε στις πιο απαιτητικές αποστολές. Παράλληλα όμως νοθετούσε τους στρατιώτες του στα θέματα της πίστewς του Χριστού, με αποτέλεσμα την μεταστροφή πολλών εξ αυτών στον χριστιανισμό.

Όταν ξέσπασε ο τελευταίος μεγάλος διωγμός σε βάρος των Χριστιανών (303 μ.Χ.), ο Γεώργιος κλήθηκε να απαρνηθή την πίστη του και να θυσιάση στα είδωλα. Δεν δίστασε ούτε στιγμή να απεκδυθή την στρατιωτική του πανοπλία και να ενδυθή την πανοπλία του Χριστού. «Ουδέ θήρες, ουδέ τροχοί, ου πυρ, ουδέ μάχαιρα», τίποτε δεν μπόρεσε να τον χωρίση από την αγάπη του Χριστού. Εξ άλλου τίποτε επίσης δεν τον κρατούσε δέσμιος στα γήινα· είχε ήδη διανείμει τα υπάρχοντά του στους φτωχούς. Ο υπηρέτης του Πασικράτης, παρών στο μαρτύριό του, περιγράφει με θαυμασμό την επιμονή, την καρτερία και το σθένος του Γεωργίου, που ενέπνεε και άλλους στο μαρτύριο. Περιγράφει επίσης πως ενισχυόταν στην πίστη του από τον παντοκράτορα Δημιουργό Του.

Έτσι ο Άγιος, καταφρονώντας τα «πολύμορφα όργανα», «τα ποικίλα βάσανα», και αυτόν «τον φρικτόν καταπέλτην» έλαβε τον στέφανο του αιωνίου μαρτυρίου. Γι' αυτό και εμείς, οι τιμώντες την μνήμη του, σπεύδομε να «ευφημήσωμε τον νοερό αδάμαντα» Γεώργιο, διότι, αν και το σώμα του νικήθηκε από τους νόμους της φύσεως, εν τούτοις «ο πόθος νίκησε την φύση» και του χάρισε την αιωνιότητα!

Έτσι ο προσφιλής Γεώργιος, «ο ελευθερωτής των αιχμαλώτων», «ο υπερασπιστής των πτωχών», «ο ιατρός των ασθενούντων» και «υπέρμαχος βασιλέων» έγινε πρεσβευτής στον Κύριο και Σωτήρα μας υπέρ των ψυχών ημών.

Εμείς οι φιλέορτοι και φιλακόλουθοι χριστιανοί δεν έχουμε παρά να ακολουθήσωμε το παράδειγμα του Αγίου, εφ' όσον «μνήμη μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος». Είναι το καλύτερο δώρο που μπορούμε να του προσφέρωμε στην πνευματική του εορτή. Να καταστήσωμε την καρδιά μας «γεώργιον του Θεού», όπου θα καλλιεργήσωμε «εμμελώς» τον σπόρο των θείων εντολών, ώστε ο σπόρος αυτός να πολλαπλασιαστή με τον κόπο της ασκήσεως! Εάν αποθηκεύσωμε και εμείς

«σοφώς», όπως ο Άγιος, στις ουράνιες αποθήκες, τότε θα εύρωμε, ασφαλώς, «την ακήρατον απόλαυσιν».

Ας ευχώμαστε και ας προσευχώμαστε ολόθερμα ο Άγιος να μας ενδυναμώνη, ώστε να διαβαίνωμε με ασφάλεια τα σύγχρονα πελάγη των θλίψεων και να ξεπερνούμε τους κλυδωνισμούς από τις τρικυμίες του βίου και των παθών μας. Ας μην παύσωμε όμως να αγωνιζώμαστε με πίστη και ελπίδα και τότε ο Άγιος θα ευοδώση κάθε «καλόν αγώνα» προς δόξα Θεού και επ' ωφελεία των αδελφών ημών.

Χριστός Ανέστη! Άγιε του Θεού Γεώργιε πρέσβευε και υπέρ της ημών αναστάσεως και σωτηρίας!

PERMANENTLY_REMOVED